

Rybnik, 3 lutego 2020 r.

Sygn. akt V Ka 482/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny

w składzie:

Przewodniczący: Jacek Myśliwiec (spr.)

Sędziowie: Anita Ossak

Katarzyna Gozdawa-Grajewska

Protokolant: Beata Pinior

w obecności oskarżyciela Moniki Kubicy Prokuratora Prokuratury Rejonowej w W. (...)

po rozpoznaniu w dniu 3 lutego 2020r.

sprawy: **W. B. /B./**

s. Z. i B.

ur. (...) w G.

oskarżonego o czyny z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim

z dnia 9 maja 2019r. sygn. akt II K 308/17

I.zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- w punkcie 1 orzeczoną karę łagodzi do 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
- uchyla rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 3 o karze łącznej i wymierza nową karę łączną w rozmiarze 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
- w punkcie 4 zalicza oskarżonemu na poczet wymierzonej mu kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 20.11.2013 roku do dnia 28.01.2014 roku i od dnia 03.02.2014 roku do dnia 06.10.2015 roku;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III.zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sędzia Jacek Myśliwiec (spr.)

Sędzia Anita Ossak Sędzia Katarzyna Gozdawa-Grajewska

Załącznik nr 4 do rozporządzenia

Ministra Sprawiedliwości

z dnia ... 2019 r. (poz. ...)

WZÓR FORMULARZA UZASADNIENIA WYROKU SĄDU ODWOŁAWCZEGO (UK 2)

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	V Ka 482/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	0	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim

z dnia 9 maja 2019r. sygn. akt II K 308/17

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,	

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków

Lp.	Zarzut	
1.	1. na podstawie art. 438 pkt. 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający istotny wpływ na jego treść, a polegający na: a) bezpodstawnym i niepopartym dowodowo przyjęciu, że oskarżony dopuścił się popełnienia	# zasadny
2.		# częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny

zarzucanych i ostatecznie przypisanych mu czynów, podczas gdy powyższe nie wynika z zebranego materiału dowodowego, a racjonalna ocena, w zgodzie z obowiązującymi zasadami procesu karnego, już zgromadzonych w sprawie dowodów, uniemożliwia poczynienie takich ustaleń jakie, w wyniku spekulatywnych ocen, dokonał sąd orzekający - co łącznie rodzi nierozstrzygnięte w procesie wątpliwości odnośnie samego popełnienia czynów przestępnych z art. 291 § 1 kk (w jednym przypadku również w zw. z art. 294 § 1 kk) jak i ich strony podmiotowej w tym umyślności ewentualnego działania sprawcy - skutkujące w efekcie bezwzględną koniecznością przyjęcia korzystnej dla oskarżonego wersji wydarzeń i jego uniewinnienia w myśl zasady in dubio pro reo, bądź uchylenia zapadłego orzeczenia i ponownego przeprowadzenia postępowania;

b) niezasadnym przyjęciu wartości brutto pojazdu m-ki A. (...) na kwotę ponad 200 000 zł, która uzasadnia zastosowanie spółkwalifikacji z art. 294 § 1 kk, alternatywnie w tym zakresie obrońca wnosi zarzut naruszenia prawa materialnego tj. art. 115 § 1 pkt. 5 kk w zw. z art. 294 § 1 kk poprzez błędną wykładnię wskazanych regulacji i ich niewłaściwe zastosowanie, co polegało na uznaniu, iż w tym przypadku należy przyjąć wartość brutto pojazdu m-ki A. (...);

2. na podstawie art. 438 pkt. 2 k.p.k.
- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

a) art. 7 kpk przy uwzgl. art. 410 kpk poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i nie

niezasadny

uwzględnienie zasad prawidłowego rozumowania, logiki oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego przy analizowaniu materiału dowodowego,

czego bezpośrednim skutkiem jest błędnie ustalony stan faktyczny co opisano powyżej w pkt. 1 zarzutów oraz w uzasadnieniu apelacji:

b) art. 5 § 2 przy uwzgl. art. 410 kpk poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć i nie usuniętych w toku postępowania dowodowego wątpliwości na niekorzyść osk. W. B.;

c) art. 4 kpk przy uwzgl. art. 410 kpk poprzez naruszenie zasady obiektywizmu, co polegało m in. na oparciu kwestionowanego rozstrzygnięcia na niemiarodajnych źródłach dowodowych, nie uwzględnieniu wszystkich istotnych okoliczności przemawiających jednoznacznie na korzyść oskarżonego, jednostronnym i bezkrytycznym skupieniu uwagi na elementach teoretycznie obciążających bez należytej i dogłębnej weryfikacji w kontekście całości materiału dowodowego jak również jego braków;

d) art. 2 § 2 kpk przy uwzgl. art. 410 kpk poprzez naruszeniu obowiązku dążenia do ustalenia prawdy materialnej;

e) art. 167 kpk w zw. z art. 170 § 1 (w tym pkt. 2, 3) kpk przy uwzględnieniu art. 193 par. 1-2 kpk i 201 kpk jak również art. 352 kpk (brak przeprowadzenia dowodów, pomimo tego, iż taka potrzeba wyłoniła się w toku rozprawy) - poprzez zaniechanie przeprowadzenia celowych i koniecznych czynności dowodowych

- w tym wnioskowanych przez obronę, a to m.in.:

- dowodu z opinii innego biegłego celem osobnej wyceny silnika i jego osprzętu ujawnionych w pojeździe V. (...);

- nie przeprowadzenie dalszych czynności zmierzających do ustalenia właściciela/właścicieli pojazdu V. (...) o końcowym nr VIN (...) - co pozwoliłoby na pełną weryfikację znamion zarzucanego i przypisanego oskarżonemu czynu;

- uzupełniającego przesłuchania B. P. celem weryfikacji zeznań świadka B. K. oraz ustalenia jakiego rodzaju relacje łączyły oskarżonego z B. P., czy prowadzili wspólne interesy, mieli między sobą jakieś rozliczenia, czy oskarżony był agresywny wobec św. P. i czy przyjeżdżał do św. P. za każdym razem innym samochodem;

- nie zwrócenie się do ubezpieczyciela o udzielenie akt szkodowych dot. postępowania likwidacyjnego odnośnie pojazdu V. (...) celem ustalenia, w oparciu o jakie przesłanki ubezpieczyciel dokonał wypłaty całej kwoty sumy ubezpieczenia w sytuacji kiedy w ujawnionym pojeździe znajdowały się wyłącznie części ubezpieczonego pojazdu - tego, który miał być przedmiotem kradzieży oraz celem ustalenia na jakiej podstawie zadysponował pojazdem nie stanowiącym przedmiotu ubezpieczenia (również pod kątem regulacji z art. 230 par. 2 i 3 kpk lub 231 par. 1 kpk);

- nie przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego księgowego
- specjalisty z zakresu prawa podatkowego na okoliczność ustalenia wartości pojazdu A. (...) przy uwzględnieniu zasad

odliczeń podatkowych, użytkowania w ramach leasingu i sposobu ubezpieczenia pojazdu;

- nie przeprowadzenie dowodu z ustaleń co się stało z pojazdem A. (...) po zakończeniu ubezpieczeniowego postępowania likwidacyjnego, czy został ten pojazd dalej zbyty, względnie za jaką cenę - co pozwoliłoby pomocniczo na poczynienie prawidłowych ustaleń w zakresie realnej wartości pojazdu;

f) art. 424 § 1 i 2 kpk poprzez jego wadliwe i niepełne zastosowanie, w tym:

- nie wskazanie w uzasadnieniu wyroku wszystkich faktów jakie Sąd uznał za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych - uzasadnienie ma charakter formułowania hipotez bez analizy materiału dowodowego w kontekście obowiązujących reguł procesu karnego, bez rozważenia czy przeprowadzone dowody są wystarczającym wyznacznikiem przypisywanego sprawstwa czy też istniejące w sprawie wątpliwości należy uznać za rozstrzygnięte i z jakiego powodu;

- sporządzenie, pomimo obszerności, niepełnego uzasadnienia do wydanego rozstrzygnięcia, które, poza szeregiem spekulatywnych twierdzeń, nie zawiera dokładnego wykazania, jakie okoliczności i dlaczego zostały udowodnione, a inne nie, w jakiej mierze Sąd oparł się na określonych dowodach, dlaczego nie zostały uznane dowody przeciwne lub braki w zakresie dowodowym i istniejące w sprawie wątpliwości, a w szczególności na nie przeprowadzeniu analitycznej

i kompleksowej oceny wszystkich dostępnych w sprawie dowodów (jak również nie uwzględnienie istnienia braków dowodowych) pod kątem obowiązujących reguł dowodzenia i racjonalności - ich wzajemnych relacji i zależności; braku pełnego wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku - niedostateczne wyjaśnienie w uzasadnieniu wyroku kwalifikacji prawnej przypisanych oskarżonemu czynów, nie przytoczeniu wszystkich istotnych podstaw i okoliczności, które Sąd miał i powinien mieć na względzie przy wymiarze kary, co czyni motywy skarżonego rozstrzygnięcia nie tylko nie wyczerpującymi, ale również nie przekonywującymi; niedostateczną analizę strony podmiotowej w stosunku do przyjętej kwalifikacji przestępstw zarówno z art. 291 § 1 kk jak i art. 294 § 1 kk i nie przedstawienie w uzasadnieniu na jakiej podstawie przyjął Sąd, że osk. W. B. popełnił zarzucane-przypisane mu czyny umyślnie poza ogólnikowymi stwierdzeniami nie wynikającymi z głębszej analizy materiału dowodowego przedmiotowej sprawy; h) art. 410 kpk polegającej na wydaniu wyroku na podstawie części ujawnionego i przeprowadzonego materiału dowodowego - na dodatek wyłącznie tej części, korespondującej z czysto hipotetycznymi założeniami aktu oskarżenia - bez przeprowadzenia analizy wszystkich okoliczności wynikających z dowodów przeprowadzonych na rozprawie, a co za tym idzie pominięcie istotnych dla sprawy okoliczności mogących mieć wpływ na rozstrzygnięcie w przedmiocie winy a w szczególności na niemożność jednoznacznego i bezsprzecznego przypisania sprawstwa.

Alternatywnie z ostrożności procesowej obrońca powołał zarzut:

błędu w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść rozstrzygnięcia, a polegający na bezzasadnym przypisaniu oskarżonemu umyślności działania w zakresie zarzucanych - przypisanych czynów, w sytuacji, gdy właściwsze byłoby przyjęcie postaci nieumyślnej tj. z art. 292 § 1 kk, co winno skutkować zmianą zaskarżonego orzeczenia poprzez przyjęcie ww. kwalifikacji we wskazanym zakresie i w efekcie orzeczenie kary w wariantcie wolnościowym względnie w wymiarze odpowiadającym co najwyżej dotychczasowej izolacji w ramach tymczasowego aresztowania - o co, poprzez zmianę zaskarżonego rozstrzygnięcia, wniósł

lub/i

w odniesieniu do czynu opisanego w pkt. 2 wyroku - obrazę prawa materialnego tj. art. 291 par. 1 kk poprzez przyjęcie przestępstwa paserstwa w odniesieniu do wszystkich wskazanych części w sytuacji, kiedy wartość niektórych z wymienionych części nie przekracza kwoty określonej w art. 122 par. 1 i 2 kw, co powinno spowodować przyjęcie, iż w odniesieniu do tych części o wartości poniżej kwoty granicznej (przy uwzgl. art. 2 par. 1 kw, art. 4 par. 1 kk i nieobowiązania w dacie zdarzenia par. 2 art. 12 kk), mamy do czynienia z wykroczeniami, których karalność ustała na skutek przedawnienia - co powinno skutkować umorzeniem postępowania w odpowiednim zakresie oraz złagodzeniem wymiaru kary w pozostałym zakresie tj w odniesieniu do ewentualnego przestępstwa.

Z daleko idącej ostrożności procesowej, w przypadku nie uwzględnienia zasadniczego stanowiska nin. apelacji zaprezentowanego wyżej, przywołując również zarzut ujęty w pkt. 1 b, obrońca zaskarżył wyrok również w części dotyczącej orzeczenia o karze, wnosząc dodatkowo zarzuty:

- rażącej niewspółmierności - surowości orzeczonych wobec oskarżonego kar pozbawienia wolności (jednostkowych i łącznej) oraz kary grzywny;

- błąd w ustaleniach faktycznych co do celowości i konieczności orzekania bezwzględnych kar pozbawienia wolności w wymiarach znacznie przekraczających dolny próg zagrożenia oraz kary łącznej z pominięciem zasady pełnej absorpcji oraz w sytuacji niewłaściwego ustalenia wartości pojazdu A. (...), co w efekcie spowodowało przyjęcie nieprawidłowej kwalifikacji zwiększającej niezasadnie ustawowe zagrożenie oraz polegający na nie uwzględnieniu w adekwatnym stopniu wszystkich istotnych okoliczności również łagodzących mających wpływ na wymiar - w tym sytuacji rodzinnej i życiowej oskarżonego (ustabilizowany tryb życia, zatrudnienie, funkcjonowanie w związku partnerskim, kontynuacja edukacji), jego stanu zdrowia (osk. B. jest po ciężkim wypadku komunikacyjnym - dokumentacja w aktach sprawy) oraz upływu blisko 6 lat od daty zarzucanych - przypisanych czynów;

- naruszenie prawa materialnego, a to przepisów regulujących zasady wymiaru represji karnej, w tym m.in. art. 53, 55, 60 kk - polegające

	<p>na nieprawidłowym zastosowaniu określonych przez ustawodawcę dyrektyw wymiaru kary.</p> <p>Z ostrożności w przypadku skazania oskarżonego obrońca wniósł również zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego tj. art. 63 par. 1 kk względnie błędu w ustaleniach faktycznych mających wpływ na treść orzeczenia poprzez nieprawidłowe zaliczenie okresu zatrzymania i tymczasowego aresztowania na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności - wnosząc o stosowną weryfikację przy uwzględnieniu tego, iż areszt uchylono dopiero w dniu (...) r. postanowieniem sądu rozpoznającego uprzednio apelację (V.2 Ka 300/15, SO w Gliwicach).</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Apelacja obrońcy oskarżonego na uwzględnienie nie zasługiwała, bowiem w zakresie, w jakim kwestionowała ustalenia faktyczne w zaskarżonym wyroku pozbawiona była słuszności. Polemizując z ustaleniami faktycznymi autor apelacji usiłował wykazać, że Sąd I instancji bezpodstawnie odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego zaprzeczającego, aby dopuścił się zarzucanych mu czynów i ustalenia oparł na zeznaniach świadków T. H., A. H., M. M., opinii biegłego A. M., B. M. i M. M., które zdaniem skarżącego budzą wątpliwości co do ich wiarygodności i rzetelności. Skarżący kwestionował nadto ocenę dowodów przeprowadzoną przez Sąd I instancji podnosząc, że zgromadzone w sprawie dowody</p>		

oceniono przekraczając granice swobodnej oceny dowodów.

Przed odniesieniem się do tego ostatniego stwierdzenia należy przede wszystkim podkreślić, że wynikające z art. 7 kpk prawo swobodnej oceny dowodów jest jedną z najistotniejszych prerogatyw Sądu, a zarzut obrazy tego przepisu może być skuteczny tylko wtedy, gdy zostanie wykazane, że Sąd orzekający oceniając dowody naruszył zasady logicznego rozumowania, nie uwzględnił przy ocenie dowodów wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Z kolei zarzut błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia byłby słuszny tylko wtedy, gdyby sąd I instancji oparł swój wyrok na faktach, które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania sądowego, albo też z faktów tych wysnuł wnioski niezgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego.

Takich uchybień Sąd Rejonowy w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił, albowiem Sąd ten wskazał dowody, na których się oparł dokonując ustaleń faktycznych, a jednocześnie wskazał przesłanki, którymi kierował się odmawiając wiary dowodom przeciwnym. Sąd I instancji – mając do wyboru przeciwstawne relacje dotyczące udziału oskarżonego w będących przedmiotem oceny sądu zarzutach poczynił ustalenia opierając się na pewnym kompleksie dowodów - w tym zeznaniach świadków T. H., A. H., M. M., opinii biegłego A. M., B. M. i M. M. uznając je za wiarygodne i przekonujące, zaś wyjaśnieniom oskarżonych tego waloru odmówił. Z faktu, że Sąd merytoryczny dokonał oceny dowodów - do czego zresztą był zobowiązany – nie wynika samo

przez się, że poczynione ustalenia faktyczne są błędne, jeśli ocena dowodów zebranych w sprawie nie wykracza poza ramy określone w przepisach postępowania, zwłaszcza zaś w art. 4 i 7 kpk.

W istocie Sąd Rejonowy dokonał oceny dowodów w sposób wieloaspektowy i bezstronny, nie przekroczył granic oceny swobodnej, a przy tym uwzględnił zasady wiedzy i doświadczenia życiowego, a swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku.

Odnośnie zeznań świadków T. H. i A. H. to należy zwrócić uwagę, że są one w zasadniczych i istotnych dla rozstrzygnięcia w sprawie elementach wyważone i konsekwentne. Wynika z nich jednoznacznie, że zabezpieczony na ich posesji, a pochodzący z kradzieży, samochód marki A. (...), został tam dostarczony przez oskarżonego. To właśnie oskarżony miał zdecydować kiedy przedmiotowy samochód miał być przez T. H. rozebrany na części. Biorąc pod uwagę, iż pojazd ten przedstawiał znaczną wartość i był samochodem nowym, oskarżony musiał wiedzieć, iż pochodzi on z przestępstwa, gdyż tylko w takim przypadku można było zdecydować się na rozebranie go na części. W przypadku paserstwa sprawca nie musi mieć świadomości z jakiego konkretnie czynu dany przedmiot pochodzi, wystarczającym dla przypisania sprawstwa paserstwa umyślnego jest sam fakt świadomości, że pochodzi on z jakiegokolwiek przestępstwa. Jakkolwiek oskarżony kwestionował zeznania tych świadków, jednak

jego zastrzeżenia dotyczyły kwestii pobocznych w istocie rzeczy nie dotyczących meritum sprawy takich jak np. okoliczności poznania się. Odnośnie wartości samochodu A. (...) sąd słusznie oparł się w tej materii na opinii biegłego A. M. jako rzetelnej i odnoszącej się do realnej wartości tego pojazdu. Należy zwrócić uwagę, iż przeciwstawiana tej opinii opinia R. S. jest dedykowana dla postępowania odszkodowawczego, a zatem uwzględniająca wartość netto pojazdu. Gdyby przyjąć w tej opinii wartość brutto (jak uczynił to biegły A. M.), wartość pojazdu byłaby zbliżona do tej wyliczonej przez biegłego A. M., a nawet lekko ją przerosła. Biegły A. M. przedstawił przyjętą metodologię obliczenia wartości pojazdu i nie można kwestionować jej rzetelności. Nie do końca wiadomo czemu miałyby służyć w ramach zarzucanego oskarżonemu czynu ustalenia odnośnie dalszych losów pojazdu A. (...). Podobnie jak sugestia co do konieczności ustalenia właściciela pojazdu marki G. (...). Bezsprzeczne jest, iż większość podzespołów umieszczonych w tym pojeździe pochodziła ponad wszelką wątpliwość z samochodu skradzionego P. K.. Sugestia skarżącego, iż w tym przypadku (drugi z zarzucanych czynów) oskarżony działał nieumyślnie nie jest niczym poparta, a wręcz kłóci się ze zdrowym rozsądkiem i logiką. Trudno sobie nawet wyobrazić, że ktoś „nieumyślnie” nabywa pojazd bez dokumentów, bez tablic rejestracyjnych, a następnie również „nieumyślnie” umieszcza na nim tablice rejestracyjne pojazdu swojej konkubiny. W tym miejscu godzi się po raz kolejny przypomnieć, że sprawca przestępstwa paserstwa nie musi

mieć wiedzy z jakiego konkretnie czynu pochodzi dany przedmiot, wystarczającym dla przypisania mu umyślnego popełnienia tego czynu jest świadomość, iż pochodzi on z przestępstwa.

W zespole wyżej wspomnianych okoliczności oskarżony jako osoba dorosła i w pełni władz umysłowych musiał zdawać sobie sprawę, iż samochód ten, a także znajdujące się w nim podzespoły, muszą pochodzić z przestępstwa.

Za zasadny natomiast sąd odwoławczy uznał zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary pozbawienia wolności oraz błędnego zaliczenia na poczet tej kary okresu zatrzymania i tymczasowego aresztowania. Odnośnie pierwszego z zarzutów, jak się wydaje, na wymiarze kary orzeczonej przez sąd I instancji za pierwszy z zarzucanych czynów, stanęły ustalenia sądu, iż przedmiotem przestępczej współpracy pomiędzy T. H. a oskarżonym jest cały szereg samochodów. Tymczasem zarzucany czyn sprowadził się do umyślnego paserstwa w odniesieniu do – jakkolwiek wielkiej wartości – tym nie mniej jednego pojazdu. Uwzględniając zatem wszelkie determinanty wymiaru kary, takie jak stopień zawinienia, skala społecznej szkodliwości czynu, okoliczności popełnienia przestępstwa oraz takie jak uprzednia karalność oskarżonego i działanie w warunkach powrotu do przestępstwa, w ocenie sądu odwoławczego karą adekwatną do wyżej wspomnianych czynników będzie kara 3 lat i 6 miesięcy.

Biorąc zaś pod uwagę związek podmiotowo – przedmiotowy pomiędzy przypisanymi

<p>oskarżonemu czynami sąd odwoławczy uwzględniając zbieżność czasową oraz rodzajową popełnionych przestępstw wymierzył oskarżonemu na zasadzie asperacji nową karę łączną w rozmiarze 4 lat i 6 miesięcy.</p> <p>Zasadne były również zastrzeżenia skarżącego odnośnie prawidłowości zaliczenia na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okresu tymczasowego aresztowania, albowiem jak wynika z załączonej do akt dokumentacji, oskarżony winien mieć zaliczony okres od 20.11.2013r do 28.01.2014r., a także od 03.02.2014r.do 06.10.2015r.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>1. o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych - przypisanych mu czynów,</p> <p>2. o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania właściwemu sądowi I instancji</p> <p>3. o zmianę zaskarżonego wyroku i złagodzenie kary</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z uwagi na bezzasadność zasadniczego zarzutu, a to błędnych ustaleń faktycznych, wniosek o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego, a także o uchylenie zaskarżonego wyroku</p>		

i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji nie mógł być uwzględniony, zasadnym natomiast okazał się zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary pozbawienia wolności, a także błędnego zaliczenia okresu pozbawienia wolności na orzeczoną karę.

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Wszystkie rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim z dnia 9 maja 2019r. sygn. akt II K 308/17 poza wymiarem kary pozbawienia wolności za pierwszy z przypisanych oskarżonemu czynów oraz kary łącznej.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>W świetle zebranego i prawidłowo ocenionego przez Sąd I instancji materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, że oskarżony dopuścił się przypisanych im przestępstw.</p> <p>Generalnie zarzuty i argumenty apelacji miały charakter czysto polemiczny, sprowadziły się do negocjowania ocen i ustaleń sądowych i zastępowania ich ocenami i wnioskami własnymi, w żadnym zaś razie nie podważały one trafności rozstrzygnięć Sądu Rejonowego.</p>	

<p>Mając powyższe na uwadze i uznając analizę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Rejonowy za prawidłową Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie winy, ani też podstaw do jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Obniżenie kary jednostkowej za przypisany oskarżonemu w punkcie 1 czyn oraz wymierzenie nowej kary łącznej w rozmiarze niższym niż pierwotnie w wyroku sądu rejonowego</p>	
<p>Zwi ęz le o powodach zmiany</p>	
<p>W odniesieniu do pierwszego z zarzucanych czynów sąd rejonowy dokonał ustaleń, iż oskarżony wspólnie z T. H. prowadzili przestępczą działalność na szeroką skalę, tymczasem przypisany oskarżonemu czyn sprowadził się tylko do jednego samochodu. Mimo zatem, iż oskarżony był już osobą karaną i aktualnie odpowiada w warunkach powrotu do przestępstwa, ta kara jednostkowa jawi się jako niewspółmierna i to w stopniu rażącym ze względu na swoją surowość. Stąd też zmiana rozstrzygnięcia sądu I instancji w tym zakresie. Ta zmiana z kolei determinowała wymierzenie nowej kary łącznej, którą również ukształtowano w niższym wymiarze niż Sąd I instancji.</p>	

<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>		
<p>1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>
<p>Zwi ęz le o powodach uchylenia</p>		

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	Z uwagi na aktualną sytuację majątkową i zarobkową oskarżonego, Sąd odwoławczy zwolnił go od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa.

7. PODPIS

Sędzia Jacek Myśliwiec (spr.)

Sędzia Anita Ossak Sędzia Katarzyna Gozdawa-Grajewska